

Stephen King
Wisseling van de wacht

Band 1

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

10 april 2009: Martine Stover

Vlak voor zonsopgang is het altijd het donkerst.

Deze uitspraak schoot Rob Martin te binnen terwijl de ambulance die hij bestuurde langzaam over Upper Marlborough Street reed richting thuisbasis, te weten Brandweerkazerne 3. Hij vond dat degene die die uitspraak had bedacht de spijker op zijn kop had geslagen, want het was zo donker als de neten, terwijl het toch al bijna ochtend was.

Niet dat het een gedenkwaardige zonsopgang beloofde te worden; je kon het beter een ochtend met een kater noemen. Er hing een dichte mist en buiten stonk het naar het nabijgelegen, niet al te grootse Grote Meer. Alsof dat nog niet genoeg was, was het ook nog eens gaan regenen, een fijne, koude miezelbui. Rob zette de ruitenwisser van de intervalstand in de laagste stand. Een eindje verderop rezen twee overbekende gele bogen op uit de mist.

‘De Gouden Tieten van Amerika!’ riep Jason Rapsis, die naast hem zat. Rob had in zijn vijftien jaar als ambulancechauffeur met meerdere verpleegkundigen samengewerkt en Jace Rapsis was een topper: relaxed als er niets aan de hand was, onverstoorbaar en geconcentreerd als alles tegelijk gebeurde. ‘Voedsel! God zegene het kapitalisme! Stop, stop!’

‘Zeker weten?’ vroeg Rob. ‘Na de praktijkles die we

zojuist hebben gehad over wat die rotzooi met je kan doen?’

Ze kwamen net terug van een oproep die afkomstig was uit een van die overdreven bakbeesten van nieuwbouwwoningen in Sugar Heights, waar ene Harvey Galen het alarmnummer had gebeld met klachten over verschrikkelijke pijn in zijn borst. Ze hadden hem aangetroffen op de bank van wat rijkelui ongetwijfeld ‘de salon’ noemden, als een soort aangespoelde walvis in een blauwe zijden pyjama. Zijn vrouw boog zich nerveus over hem heen, ervan overtuigd dat hij elk moment kon uitklokken.

‘McDonald’s! McDonald’s!’ scandeerde Jason. Hij zat te stuiteren op zijn stoel. De serieuze, competente deskundige die meneer Galens vitale functies had gecontroleerd (met Rob aan zijn zijde, uitgerust met de eersthulpkoffer met intubatie- en reanimatiemateriaal) was verdwenen. Met zijn blonde haar dat voor zijn ogen hing, leek Jason eerder een uit de kluiten gewassen veertienjarige. ‘Stop, zeg ik je!’

Rob stopte. Hij had zelf ook wel zin in een worstenbroodje en misschien een *hash brown*, zo’n ding dat eruitzag als een gebakken bizontong.

Er stond een korte rij auto’s voor de drive-in. Rob sloot aan.

‘Die vent had trouwens niet eens een echte hartaanval,’ zei Jason. ‘Hij had zich gewoon te barsten gege-

ten aan Mexicaans fastfood. Hij wilde zelfs geen lift naar het ziekenhuis, toch?’

Inderdaad. Na een paar stevige boeren en een luidruchtig getrompetter uit zijn onderlichaam, waarmee hij zijn graatmagere vrouw onmiddellijk naar de keuken had verjaagd, kwam meneer Galen overeind, verklaarde dat hij zich al stukken beter voelde en niet dacht dat hij naar het Kiner Memorial Hospital hoefde te worden gebracht. Nadat Rob en Jason de opsomming hadden aangehoord van wat Galen de vorige avond in de Tijuana Rose allemaal had weggestouwd, dachten ze dat ook niet. Zijn hartslag was krachtig, en hoewel zijn bloeddruk aan de hoge kant was, was die dat waarschijnlijk al jaren. De automatische externe defibrillator was niet uit de draagtas gekomen.

‘Ik wil twee McMuffins met ei en twee hash browns,’ zei Jason. ‘En een zwarte koffie. Of doe er bij nader inzien maar drie.’

Rob zat nog steeds aan Galen te denken. ‘Deze keer was het nog indigestie, maar de volgende keer is hij echt aan de beurt. Een infarct als een donderslag. Hoe zwaar denk jij dat hij was? Honderddertig? Honderdvijftig?’

‘Minstens honderdveertig kilo,’ zei Jason, ‘en hou nu eens op met je pogingen mijn ontbijt te verzieken.’

Rob wuifde met zijn arm naar de Gouden Bogen die oprezen uit de zee van mist. ‘Deze tent en al die andere

eettenten vormen de helft van wat er mis is met Amerika. Dat weet jij met je medische achtergrond ook wel. Wat jij net hebt besteld? Dat is pakweg negenhonderd calorieën, vriend. En als je er dan ook nog worst bij neemt, zit je al gauw tegen de dertienhonderd.'

'En wat neem *jij*, dokter Gezond?'

'Een worstenbroodje. Misschien wel twee.'

Jason sloeg hem op zijn schouder. 'Zo mag ik het horen!'

Er kwam beweging in de rij. Ze waren nog twee auto's verwijderd van het raampje toen er een stem schalde uit de radio onder de ingebouwde computer. De centralisten in de alarmcentrale waren over het algemeen rustig, kalm en beheerst, maar deze klonk als een overspannen radio-dj na te veel Red Bulls. 'Alle ambulances en brandweerwagens, we hebben een Prio 1! Ik herhaal, een Prio 1! Het gaat om een incident met meerdere slachtoffers. Dit is een urgente oproep voor alle ambulances en brandweerwagens!'

Een incident met meerdere slachtoffers. Rob en Jason keken elkaar aan. Vliegtuigcrash, treinongeluk, explosie, of een terroristische aanslag. Een van die vier moest het bijna wel zijn.

'Locatie is City Center aan Marlborough Street, ik herhaal City Center aan Marlborough. Nogmaals, het gaat om een incident met mogelijk meerdere slachtoffers. Voorzichtigheid geboden.'

Rob Martin voelde zijn ingewanden verkrampen. Niemand zei dat je voorzichtig moest zijn wanneer je op weg ging naar een ongeval of gasexplosie. Dan bleef dus alleen een terroristische aanslag over en die was wellicht nog gaande.

De centralist begon het verhaal weer van voor af aan. Jason zette de zwaailichten en de sirene aan, terwijl Rob een ruk aan het stuur gaf en de Freightliner-ambulance op de baan manoeuvreerde die om het restaurant heen voerde, waarbij hij de bumper van de auto voor hen raakte. Ze waren maar negen straten van het City Center verwijderd, maar als Al Qaida daar de boel overhoopschoot met kalasjnikovs, was het enige waarmee zij terug konden schieten hun beproefde externe defibrillator.

Jason greep de microfoon. 'Begrepen, centrale, dit is 23 van Brandweerkazerne 3, verwachten over zes minuten ter plekke te zijn.'

Uit andere delen van de stad klonken nog meer sirenes, maar aan het geluid te horen, vermoedde Rob dat hun ambulance het dichtstbij was. Langzaam maar zeker begon de hemel een staalgrijze kleur te krijgen en toen zij het terrein van de McDonald's af reden, Upper Marlborough op, maakte een grijze auto zich los uit de grijze mist, een grote personenwagen met een gedeukte motorkap en een zwaar verroeste grille. Een ogenblik lang schenen de hd-koplampen recht in

hun gezicht. Rob gaf een klap op de tweetonige claxon en week uit. De wagen – het leek een Mercedes, maar hij wist het niet helemaal zeker – zwenkte terug naar zijn eigen rijstrook en even later verdwenen de achterlichten in de mist.

‘Jezus christus, dat scheelde een haar,’ zei Jason. ‘Je hebt het kenteken zeker niet gezien?’

‘Nee.’ Robs hart ging zo tekeer dat hij het aan beide kanten van zijn keel voelde kloppen. ‘Ik had het te druk met ons leven redden. Hoor eens, hoe kunnen er meerdere slachtoffers zijn bij het City Center? De halve wereld slaapt nog. Het is vast nog niet open.’

‘Misschien een busongeluk.’

‘Kan ook niet. Die gaan pas om zes uur rijden.’

Sirenes. Overal sirenes, die bij elkaar begonnen te komen als stipjes op een radarscherm. Een politiewagen passeerde hen met hoge snelheid, maar voor zover Rob kon beoordelen, lagen zij nog steeds voor op andere ambulances en brandweerwagens.

Wat ons de kans geeft om als eerste te worden neergeknald of opgeblazen door een gestoorde *Allahoe ak-bar* schreeuwende Arabier, dacht hij. Wij boffen maar. Maar werk was werk, dus reed hij de steile oprit op die naar het hoofdgebouw en het spuuglelijke auditorium leidde waar hij altijd had gestemd voordat hij naar een buitenwijk was verhuisd.

‘Remmen!’ gilde Jason. ‘Jezus christus, Robbie, rémmen!’

Vanuit de mist kwamen tientallen mensen op hen af. Enkelen van hen renden zo hard de helling af dat ze bijna over hun eigen benen struikelden. Sommigen gilden. Eén man viel op de grond, draaide zich om, krabbelde weer overeind en rende verder, terwijl zijn gescheurde overhemd onder zijn jas vandaan bungelde. Rob zag een vrouw met een kapotte panty, bebloede schenen en maar één schoen. Hij maakte een noodstop, de neus van de ambulance dook omlaag en alles wat niet goed vastzat vloog door de lucht. Medicijnen, flessen infuusvloeistof en pakketjes naalden uit een kastje dat niet goed was afgesloten – een schending van het protocol – veranderden in projectielen. De brancard die ze niet voor meneer Galen hadden hoeven gebruiken stuiterde van de wand. Een stethoscoop vond zijn weg tussen de voorbanken, knalde tegen de voorruit en viel op de middenconsole.

‘Rustig aan,’ zei Jason. ‘Héél langzaam, oké? Laten we het niet erger maken dan het al is.’

Rob gaf heel voorzichtig gas en bleef de helling op rijden, nu met een slakkengangetje. De mensen bleven komen, honderden, leek het wel, sommige bloedend, de meeste niet zichtbaar gewond, maar allemaal doodsbang. Jason draaide zijn raampje open en leunde naar buiten.

‘Wat is er aan de hand? Kan iemand me vertellen wat er is gebeurd?’

Een man kwam naast de wagen lopen. Hij was rood aangelopen en hijgde. 'Een auto. Reed dwars door de menigte, als een maaimachine. Die randdebiel miste me maar net. Ik weet niet hoeveel mensen hij heeft geraakt. We zaten als ratten in de val, door de hekken die ze hadden neergezet om de mensen in het gareel te houden. Hij deed het met opzet en ze liggen daar allemaal als... als... o man, als bebloede paspoppen. Ik heb minstens vier doden geteld, maar het zijn er vast meer.'

De man liep weer verder. Hij rende niet meer, maar leek eerder te sjokken nu de adrenaline begon weg te ebbten. Jason gespte zijn gordel los en leunde verder naar buiten om de man na te roepen. 'Heb je gezien welke kleur de auto had? De auto die het heeft gedaan?'

De man keek om. Zijn gezicht was bleek en verwilderd. 'Grijs. Een grote grijze wagen.' Jason ging weer zitten en keek Rob aan. Ze hoefden het geen van beiden hardop te zeggen: het was de auto die ze ternauwernood hadden kunnen ontwijken bij het verlaten van de McDonald's. Wat op de voorkant zat was dus toch geen roest geweest.

'Rijden, Robbie. Die rotzooi achterin ruimen we later wel op. En probeer onderweg niemand te raken, goed?' 'Goed.'

Tegen de tijd dat Rob het parkeerterrein opreed, be-

gon de paniek af te nemen. Sommige mensen liepen weg; andere probeerden degenen te helpen die door de grijze wagen waren geraakt; een enkeling, de klootzakken die je in elke menigte tegenkomt, liep foto's of filmpjes te maken met een mobieltje. Die wilden natuurlijk een hit scoren op YouTube, veronderstelde Rob. Op het trottoir lagen verchroomde paaltjes met geel politielint eraan.

De politiewagen die hen was gepasseerd stond vlak naast het gebouw, bij een slaapzak waaruit een slanke hand stak. Een man lag languit uitgestrekt boven op de slaapzak, die midden in een steeds groter wordende plas bloed lag. De agent wenkte de ambulance naderbij en zijn wenkende arm leek schokkend te bewegen in de blauwe gloed van het zwaailicht op het dak van zijn surveillancewagen.

Rob pakte snel de mobiele dataterminal en stapte uit terwijl Jason naar de achterkant van de ambulance rende. Hij kwam weer tevoorschijn met zijn eerste-hulpkoffer en de externe defibrillator. Het werd steeds lichter en Rob kon het spandoek lezen dat boven de ingang van het auditorium wapperde: GEGARANDEERD 1000 BANEN! WIJ STAAN PAL VOOR DE MENSEN VAN ONZE STAD! – BURGEMEESTER RALPH KINSLER.

Oké, dat verklaarde waarom het hier zo vroeg in de ochtend zo druk was geweest. Een banenbeurs. Het waren overal moeilijke tijden nadat de economie een